

Митрополит Фотије: Смисао живота је светост

На празник Сабора српских светитеља, Његово Високопреосвештенство Митрополит зворничко-тузлански г. Фотије је служио свету Литургију у храму посвећеном том празнику у Церу.

Митрополита Фотија у порти храма је дочекао старешина храма протојереј-ставрофор Драгиша Томић, заједно са архијерејским намесником зворничким протојерејем-ставрофором Милошем Зекановићем, бројним свештенством, ђаконима и верним народом. Орденом Светог краља Драгутина – Преподобног Теоктиста митрополит Фотије је одликовао господу Далибора Мићића и Бранимира Гаврића за помоћ у градњи и реновирању храмова на челопечким парохијама. Из беседе владике Фотија издвајамо:

– Данас можемо себи поставити једно важно питање: шта је циљ нашег живота и зашто човек постоји на земљи? Који је смисао његовог постојања? У различитим учењима, философијама, религијама и наукама налазимо различите одговоре, али у Светом Писму налазимо јасан одговор: човек је створен да буде свет. То је Божја заповест: „Будите свети, јер сам ја свет“. Светост подразумева све хришћанске врлине, подвиге и труд ка спасењу. Она није нешто што се само дарује, већ и нешто што човек стиче подвигом. Од крштења човек започиње свој пут у Цркви, а тај пут није широк и нејасан, већ

узак – пут честитости, врлине и поштења. То је уски пут блаженстава јеванђељских, уски пут лествице Светог Јована Лествичника, пут којим иду подвижници на Синају, у Светој Гори, у манастиру Светог Саве Освећеног и другим светињама. Они достижу високе степене духовног савршенства. Зато нас је Бог призвао и створио. Али десило се нешто супротно. Када је Адам отпао од Бога у Рају и није могао да послуша заповест Божју, било му је лакше да чује превару сатанску. Сатана је преко змије рекао: „Нећете ви умрети ако будете појели плод који је забрањен, него ћете бити као богови. Знаћете шта је добро, а шта зло“. У тој динамици ми се непрестано налазимо. Имамо могућност и добро знамо шта је добро. Свети апостол Павле каже: „Ја знам шта је добро и честито. Знам како бих требало да живим. Међутим, један други закон у моме телу дејствује, а то је закон греха“. Докле год се налазимо у том стању – у борби између греха и истине, греха и врлине, светости и слабости – та динамика ће постојати. У том простору ми остварујемо своје спасење и облачење у Христа. Зато су нам потребне свете тајне Цркве и светотајински живот. Треба да долазимо својим свештеницима у цркве и манастире и да се исповедамо. Све те бољке и искушења која долазе на нас ми исповедамо, и онда благодат постепено ускраћује њихову силу. Једног тренутка човек примети како тих проблема више нема и како иде правим путем.

Имао сам прилику да чујем од људи, док сам био у манастиру Ковиљу и у Бођанима и исповедао, да су имали велика искушења са цигаретама и тим несретним дуваном. Један човек је почео да чита молитве како му је духовник благословио и већ сутрадан је, како је сам посведочио, заборавио на ту навику. Тако је и са другим искушењима. Када човек достигне то стање блаженства и светости, то је стање које је изнад свега што можемо да очекујемо и замислимо. То је потпуно савршенство и потпуно блаженство. То је оно чега ће се удостојити само они који буду спасени у вечности, у Царству небеском. Зато, браћо и сестре, треба да се трудимо. Смисао нашег живота је избачен из многих књига, али истина је једна: смисао живота је да будемо свети. Неки се чуде и питају: „Како ми можемо да будемо свети?“ Али да, ми треба да будемо свети. Зашто? Зато што имамо Господа који је свет, зато што гледамо у Бога који је свет, и зато што нам Он дарује своју светост кроз свете тајне и врлине, како је говорио Свети ава Јустин, а нарочито кроз свето причешће. Светост је дар који постаје део наше природе. Сједињујемо се са Христом, а Он живи у нама, као што је рекао Свети апостол Павле: „Не живим више ја, него Христос у мени“.